

simpelt været alt for kort; forsøg burde måske først være gjort på enkelte sygehuse, således at man gennem disse forsøg kunne indhøste erfaringer og på grundlag af disse erfaringer bygge den mest praktiske og billigste nyordning op.“

Ved forslaget 1. behandling i folketinget erkendte *indenrigsministeren*, at den nye uddannelsesordning ville medføre udgifter for sygehusene, men dette havde været klart allerede ved behandlingen af forslaget til lov om sygeplejersker, til hvis gennemførelse forslagsstillerne havde medvirket. Det var kortsynet nu at ville underkende nødvendigheden af disse udgifter. En ny uddannelsesordning var stærkt påkrævet for at give sygeplejerskerne mulighed for at stå mål med de krav, den enorme udvikling inden for sygehusvæsenet i de senere år havde medført. En styrkelse af lægearbejdet uden for sygehusene til begrænsning af indlæggelserne var ligeledes kun mulig, hvis de sygeplejersker, som skulle bistå de praktiserende læger, var tilstrækkeligt kvalificerede.

Ministeren mente i øvrigt, at forslagsstillerne overvurderede de vanskeligheder, der var forbundet med at sætte ordningen i kraft den 1. april 1958. Dette betød jo blot, at elever, som antoges efter denne dato, skulle uddannes efter de nye regler, hvilket medførte en gradvis overgang til den nye ordning, som først fra 1960 ville omfatte 3 årgange elever.

For at søge de vanskeligheder overvundet, som utvivlsomt ville opstå en del steder i overgangsperioden, var sundhedsstyrelsen villig til i samarbejde med de lokale myndigheder at finde frem til tillempede ordninger, som ville kunne godkendes i en overgangstid.

Ministeren henstillede til tinget ikke at vedtage forslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne betonedede, at det ikke var hensigten med forslaget at forringe sygeplejerskernes uddannelse, men alene at give bedre muligheder for lovens gennemførelse økonomisk og praktisk.

Ingen af de øvrige ordførere kunne tilslutte sig forslaget.

Det udvalg, hvortil forslaget henvist, afgav ikke betænkning.

Folketingsårets 2. samling.

1. Folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af statut for Den internationale Atomenergi-Organisation, undertegnet i New York den 26. oktober 1956. (Minister for udenrigsøkonomi *Krag*). [A. sp. 95. — C. sp. 21].

Fremsat skriftligt i folketinget ¹³/₆ (F. sp. 111). 1. beh. ²¹/₆ (F. sp. 528). Partiernes ordførere: Heising, Per Federspiel,